

Ми!

Добра школа та,
яка більш нагадує
сім'ю, ніж школу.

К. Ушинський

ВИДАННЯ ДРОГОВИЧЬКОЇ СПЕЦІАЛІЗОВАНОЇ ШКОЛИ ІІІ СТУПЕНІВ № 2

Виходить з 24 травня 1997 року

№ 29 – квітень 2009 р.

Вітаючи всіх мамів із наступаючим Днем матері, який святкуватимемо 10 травня, з радістю пропонуємо вам один із віршів, який поступив у поштову скриньку газети із коротеньким підписом "Мама". Приємно, що не тільки учні, а й матері хочуть донести свої поетичні спроби до читачів саме на сторінках нашого часопису.

Мамі тихо поклонись

Є людина, що єдина в цілім світі, як перлина,
Та людина, що єдина знає твої і сум, і біль.
З тої миті, як уперше ти побачив білий світ,
Непокоїться, страждає, щоб не боляче тобі,
Щоб той плач твій немовлячий був єдиним у житті.
І все думає-гадає, і складає молитви.
Мріями тебе колише, нестить дотиком краси
І любов'ю свого серця живить серденько твоє.
А якщо тобі в дорозі раптом сонця не стає –
Стане сонечком для тебе і загойть біль душі.
А якщо тобі в дорозі спека дихать не дає –
До щиком налетіть з неба і втамує спрагу сил.
А коли тобі в дорозі стане легко – зупинись
Та дістань із серця дяку – мамі тихо поклонись.

Мама

*Звістка-радісна лунає,
Світлуса величає
Великоднім дзвоном, співом,
Чистим серцем - повним віри,
Ясних, добрих сподівань!
Великодніх вам світань!*

«Найрозумніші» четвертокласники

Наприкінці березня у нашій школі відбувся міський конкурс «Найрозумніший» серед четвертокласників міст Дрогобича та Стебника. У ньому взяли участь 14 учасників. Конкурс склався з представлення та трьох основних турів.

Достойно виглядав учень 4-В класу нашої школи Маркіян Зубрицький.

У віршованій формі він цікаво розповів про себе, легко подолав I тур.

У другому турі під назвою «Галузі знань» Маркіян обрав музичну галузь. Та не зміг відповісти на усі запитання і, не дібравши кількох балів до необхідної кількості, до III туру, на жаль, не потрапив.

Перемогу здобув учень сімнадцятої школи. А ми будемо старатися, щоб перемагати в майбутньому.

Орися Флонт,
класовод 4-В класу

4-В клас. Маркіян у першому ряду четвертий зліва (в капелюсі)

ЕКСПРЕС – ІНТЕРВ'Ю ПІСЛЯ ЮВІЛЕЮ

У педагогічному колективі другої школи цей рік виявився щедрим на ювілейні дні народження. А це гарний привід поспілкуватися з ювілярами на сторінках газети «МИ!». Сьогодні нашими співрозмовницями будуть вчительки, для яких друга школа є рідною з раннього дитинства. Тут вони вчилися, отримали атестат зрілості. Сюди ж повернулися на роботу після закінчення вузу і залишилися на все життя. Тож і питання, які ми поставили недавнім ювілярам, часто співпадають.

Наша співрозмовниця – вчителька німецької мови Галина Остапівна Дячок

1 Практично все життя у Вас пов'язане із другою школою. Чи не жалкуєте сьогодні про свій вибір професії?

Ні, не шкодую, бо розумію тепер, що працювати в школі означає завжди перебувати у вирі життя. А тоді в мене іншої альтернативи і не було, хоча працю вчителя уявляла собі, як це буває в молодості, дещо ідеалізовано.

2. Якщо порівняти учнів, скажімо, двадцять років тому і сьогодні, чи відчуваєте різницю у їхньому світосприйнятті, ставленні до навчання?

І так, і ні. У всі часи дітям властиві були схильність до пустощів, непосидючість, потяг до пригод. Але кожне покоління має, звичайно, свої особливості. Можливо, я помиляюсь, але мені здається, що сьогоднішні учні більше індивідуалісти, що має свої плюси і мінуси, і що їм некомфортно у цьому сьогоднішньому світі, де стерті грані між добром і злом, між дозволеним і недозволеним, де стільки спокус, де немає незастережних авторитетів і т.д., тому вони більше відчайдушні, зухвалі, а інколи навіть агресивні.

З мамою і сестрою (березень 2004 р.)

3. Розкажіть коротенько про своє дитинство, батьків, студентські роки.

З відстані літ дитинство здається мені казкою. Хоча були у ньому, звичайно, свої прикраси, але вони не затмарюють світлих спогадів, і цим я завдячую своїм батькам і старшій сестрі. Моє дитинство – це сад, який у будь-яку пору року, крім зими, звісно, потопав у квітах, насаджених і насяяних мамою, це хата, яка завжди пахла чистотою, прибраною з великим смаком вишивками та іншими витворами народних промыслів, це велике розуміння між батьками, атмосфера доброзичливості та гумору, які випромінював особливо наш тато. Він був дуже добрим бухгалтером, його поважали й цінували і як спеціаліста, і як людину. Мама, вчителька за професією, не працювала через поганий стан здоров'я і повністю присвячувала себе сім'ї. Мама була майстриня на всі руки: шила, вишивала, в'язала, займалася городом, надзвичайно смачно варила і пекла, а ще й умі-

ла вести домашнє господарство так мудро і економно, що ми, незважаючи на скромні статки, ні в чому не відчували нестачі. Попри все це, мама в нашій сім'ї найбільш серйозно і систематично читала, любила поезію, співала і вміла грати на такому рідкісному інструменті, як цитра.

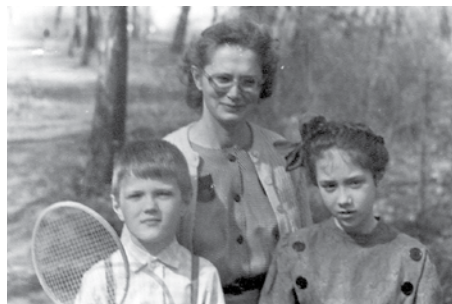
Яскравий слід у моєму житті залишив наш спільний літній відпочинок. З року в рік на весь час татової відпустки ми виїжджали в гори, збирали гриби, ягоди, купалися в гірських потоках, спали на сіні, часто готували обіди на вогнищі, коли йшли в гори на цілий день. Це стільки вражень, що можна було б списати багато томів...

Навчалася у рідній другій школі. Надзвичайно тепло згадую тодішнього директора І.С. Костомаху, свою першу вчительку М.О.Цибаняк, наших класних керівників Д.К.Некигу, М.П. Кота, вчителів І.Д. Паславську, О.М.Книш. На жаль, вони зараз уже не з нами. Клас наш був дуже дружній, хоча й були деякі моменти, за які зараз соромно, і хочеться попросити пробачення в нашої класної керівниці М.М.Годів. Що вдієш, тоді ми ще багато не знали і не розуміли.

Про студентські роки спогади теж якнайкращі – і про однокурсників, і про викладачів. Зараз, на жаль, нікого з них уже в університеті не залишилося. Єдине, що згадується, як жакливі сон, це години, проведені в читальному залі за конспектуванням творів теоретиків марксизму-ленінізму та матеріалів партійних з'їздів. Але були і вечірки в гуртожитку, і екскурсії до Києва й Ленінграда (теперішній Петербург), а наші виїзди на картоплю і в літній трудовий табір на помідори! Скільки там було реготу і пригод!

4. Чим сьогодні займається Ваш син, який, до речі, був одним із засновників нашої газети «МИ!»

Син працює технологом у видавництві «Коло». Дуже серйозно й відповідально ставиться до своєї роботи, крім того з особливим задоволенням займається художнім оформленням книг. Правда, у зв'язку з кризою працювати стає дедалі важче. А ще він дуже любить фотографувати і подорожувати.

З дітьми Олегом та Іванкою

Випускниця педінституту (1975 р.)

5. Нещодавно донечка Іванка подарувала Вам нове звання – «бабуся». Як почуваетесь у новому для себе статусі?

Народження онука – це невимовно велика радість для мене. Намагаюся пригадати зараз усі колискові, дитячі пісеньки, примовлянки й забавлянки, які я колись знала, і мрію про ту мить, коли зможу взяти його за ручку і повести на прогулянку чи розповісти цікаву казку, відкриваючи разом з ним (і для себе заново) світ добра та краси.

«Ах карнавал-карнавал» (2000 р.)

6. Нещодавно Ви відсвяткували ювілейний День народження. Звичайно, було багато привітань... А які подарунки любите найбільше? Які з них для Вас є найбільш пам'ятними?

За новими, хоча й приємними, клопатами не було коли особливо святкувати цей ювілей. Обмежилися тільки святковим обідом у тісному родинному колі. А щодо подарунків, то я завжди найбільше любила квіти і книги. Взагалі, важливий не стільки сам подарунок, як те, ким і як він подарований. Дуже дорогий для мене годинник, подарований сином ще зі своїх перших заробітків.

(продовження на 3-тій стор.)

7. Друга школа готується до свого 65-річного ювілею. Ви були однією з тих, хто першими, ще в ранзі першокласниці, переступили поріг теперішньої будівлі нашої школи. Що хочете побажати сьогоднішньому поколінню її учнів?

Сьогоднішнім учням хочу побажати любити й берегти свою школу, бо тільки колись згодом ви зрозумієте, чим вона є для вас; шануйте своїх учителів, яким не байдуже, якими ви виростете людьми, вони щиро вболівають за вас і радіють вашим успіхам.

А ще бажаю віднайти в житті істинні цінності, реалізувати всі свої потенційні можливості, жити яскравим насиченим життям, бо тільки зароблений в поті чола хліб не проїдається. Не задріть тим, хто має все. Повірте, їм дуже нудно жити на цьому світі. А ще бажаю, щоб завжди поруч з вами були рідні й близькі вам люди, справжні і вірні друзі.

З випускниками 2006 року

Наша співрозмовниця – вчителька молодших класів КРАСНИК ОКСАНА ЯРОСЛАВІВНА

1. Практично все життя у Вас пов'язане із другою школою. Чи не жалкуєте сьогодні про свій вибір професії?

Дійсно, все моє свідоме життя пов'язане з другою школою. Ще малою дитиною я вперше переступила її поріг. Моєю першою вчителькою була Паша Павлівна, мама сьогоднішнього директора школи Лариси Іванівни.

Потім навчання в інституті, початки трудової діяльності, і знову я в стінах другої школи.

Ні, не жалкую про свій вибір професії, тому що люблю дітей, і робота приносить мені задоволення.

2. Якщо порівняти учнів, скажімо, двадцять років тому і сьогодні, чи відчуваєте різницю у їхньому світосприйнятті, ставленні до навчання?

Звичайно, діти сьогодні розвинені, вміють користуватися технічними засобами, звідки черпають багато знань про навколишній світ.

А в навчанні стало менше відповідальності та відчуття необхідності знань.

3. Розкажіть коротенько про своє дитинство, батьків, студентські роки.

Жила у дружній працьовитій сім'ї, де всі наполегливо працювали, щоб зайняти своє місце у цьому непростому світі. Всі мої рідні ідуть впевнено по життю.

Ще в студентські роки я почала працювати у Львівській ЗОШ № 30, поєднуючи працю і навчання.

4. Не можемо не згадати і про Вашу сім'ю: чоловік, діти...

Усі роки подружнього життя мене підтримує чоловік, який багато уваги приділяє сім'ї, дітям.

Ми разом проводимо вільний час, цікаво відпочиваємо: влітку на морі, на Шацьких озерах, в горах. Любимо вивчати природу Карпатського краю, знайомлячись з історичними пам'ятками України.

5. Нещодавно Ви відсвяткували ювілейний День народження. Звичайно, було багато привітань... А які подарунки любите найбільше? Які з них для Вас є найбільш пам'ятними?

Дійсно, було багато привітань, подарунків і несподіваних сюрпризів. Привітання від моїх колишніх учнів, які вийшли зі стін нашої школи. Це було зворушливо! А також я щаслива, що в цей день поруч зі мною були мій батько і мої брати, які розділили радість святкового дня.

6. Ваші побажання учням нашої школи напередодні 65-річчя з часу її створення.

Хай кожна мить сьогоднішнього дня працює на добро, щастя, здобутки в майбутньому самостійному житті.

Інтерв'ю провів
Ігор Качмарик

«Ранетки» стали лауреатами конкурсу «П'ять зірок» і «Еuroпiс 2008»

«Продюсування і постановка шоу-програм».

«Ранетки» популярніші за Білана і Путіна! 10 грудня 2008 року вони отримали статус найпопулярніших публічних людей Росії за версією компанії Google, яка опублікувала щорічні рейтинги запитів Zeitgeist. Перше місце в числі найпопулярніших публічних людей посіли «Ранетки», у почесній першій трійці разом з ними опинилися Діма Білан - на другому та Володимир Путін - на третьому.

Актори шкільного театру "Зорина" в інсценізації уривка з повісті Миколи Гоголя "Майська ніч"... (детальніше про міський конкурс на краєц театральну постановку творів М.Гоголя читайте у наступному номері газети).

«Ранетки» - це не лише музична рок-банда і актриси, але це ще і справжня сім'я, яка любить проводити час, подорожувати і просто веселитися. До речі, Женя, Лена, Наталя і Анна насправді знайомі одна з одною ще зі школи. А на сьогодні вони вчаться разом в Московському державному інституті культури і мистецтв на факультеті «Соціально-культурна діяльність» за фахом

По книжку – в Інтернет

Линьки йти до бібліотеки, аби взяти книжку, яку необхідно прочитати за програмою?

Тоді йди до комп'ютера, адже в Інтернеті викладено електронні варіанти всіх популярних видань! До того ж мережеві бібліотеки поповнюються значно частіше за звичайні.

<http://www.ukrcenter.com/library/default.asp>

Ця бібліотека - одна з найкращих. У каталозі понад 6 тисяч творів 526 авторів. Більшість - це класична художня література, зокрема українська. Тішить, що можна знайти твори сучасних авторів, як-от Ірени Карпи, Марії Матіос, Наталки Сняданко.

А ще, на відміну від більшості стаціонарних бібліотек, тут пропонують твори зарубіжної літератури з якісним (!) українським перекладом. Якщо ж ти любиш почитати щось цікавеньке, то на сайті кожного тижня публікують рейтинг найпопулярніших книжок і визначають книжку тижня за рекомендаціями читачів.

<http://ae-lib.org.ua>

Дуже зручний каталог для тих, хто цікавиться літературою різних періодів. Особливість цієї бібліотеки полягає в тому, що її поповнюють хронологічно, починаючи з давньогрецької літератури. На сьогодні більш-менш повно представлена давньогрецька та давньоримська література,

середньовічна, а також дитяча. На черзі - література епохи Відродження та XVII століття.

<http://exlibris.org.ua>

Автори цієї бібліотеки чимало уваги приділили історичним дослідженням і публіцистиці. Окрім художніх творів, тут викладено ґрунтовну колекцію документів та мемуарів, присвячених подіям ХХ століття в Україні.

Сайт містить закладку з корисними посиланнями на інші вебресурси, які пропонують електронні версії книг.

<http://www.utoronto.ca/elul/Main-Ukr.html>

Цей ресурс створили українці в Канаді. Тому найширше тут представлені твори тих українських письменників, які видавали свої книжки за кордоном. Твори не лише можна скачати в текстовому файлі, їх можна й послухати, адже вони доступні в форматі MP3.

<http://www.knigka.org.ua>

На цьому сайті, окрім художніх творів, виставлено чимало сучасних підручників із програмування, фотографії. Є каталог десятка журналів різного спрямування, понад 50 енциклопедій, відеоуроки з комп'ютерними програмами. Однак ці книжки не доступні для читання в онлайн-режимі, вони призначені лише для закачування.

заспіваймо пісню

2009 рік на Львівщині оголошено роком Володимира Івасюка. 60-ти річчю автора легендарної «Червоної руті» присвячується мистецьке дійство «Володимир Івасюк. Моє життя - пісня», яке відбудеться в нашій школі 24 квітня. А читачам газети пропонуємо слова і музику популярної пісні «Мила моя, більш відомої під назвою «Я піду в далекі гори». Це копія першого варіанту пісні написана рукою самого Володимира Івасюка.

Я піду в далекі гори
у величезну долину
у пориві вітра зветрів
щоб не спати, не спати до зими
Щоб летів на вітряних крилах
у широкі долини
у крині до ранку квітня
щоб так люблять всі сніги
Мила моя, мила моя,
квіти весни чвіт
Я неспу в осак до тебе
квіт блакитний ствіт
Я неспу в уїтїах вітїуки,
радістїа висїтї
А в руках неспу я неспу в квітї
весни
Якщо не вітер полетїтї
В долини кї долине
весно знайдїа я квітї,
щоб так люблять всі снігї

Терїдїа я висїтї рїкї
у нїзїнїах але за жїаїрї
у сїаїкї неспї покажїтї
твоїа вітїа, квітї сїрї
Тїїїїїї...

МИЛА МОЯ

Modesto

ПЕРШЕ КВІТНЯ - ДЕНЬ СМІХУ

Всі ми вже звикли до того, що 1 квітня треба обов'язково пожартувати над друзями, рідними. Зрозуміло, що жарт має бути доречним та без негативних

наслідків (на зразок синців у жартівника чи сердечного приступу в людини, яку розвели в цей день).

Але ж звідки прийшло до нас це свято та як його відзначають у світі? Історія Дня сміху починається ще в античний час.

На думку деяких дослідників прототипом цього свята у еллінів був фестиваль Деметрія, який відбувався на початку квітня, і в основі якого лежала легенда про викрадення богом підземного світу Аїдом доньки богині Деметри - Прозерпіни. Пошуки доньки ні до чого не призвели - адже її крики були лише обманною луною.

Ще одна гіпотеза пов'язує святкування Дня сміху з весняним рівноденням за Григоріанським календарем. Одразу ж після весняного рівнодення давні римляни відзначали свято на честь божества сміху (Кізиз). Свято це поєднувалося з різними жартівливими обманюваннями. Римський письменник Апулей, автор "Метаморфоз", писав з цього приводу: «Забави ці, які ми кожного року влаштовуємо на честь Сміху, завжди мають які-небудь вигадки. Ми єдині з усіх народів, хто умилюється забавами, веселощами та жартами божество, яке називається Сміхом». Ісландські саги також розповідають, що звичай обманювати 1 квітня існує з дуже давніх часів та введений самими асами (богами). Цей звичай поширений у Данії, Швеції, Норвегії та в багатьох інших країнах. У давніх індійців в квітні, першому місяці їхнього року, відзначався день народження богині Сіти. На цьому святі влаштовувалися і сценічні вистави, у яких індійці жартома обманювали одне одного, намагаючись таким чином повернути до себе богиню.

Перша письмова згадка про 1 квітня як конкретний День усіх дурнів знайдено в англійській літературі й датується XVII сторіччям. Щоправда, стверджують, що у Франції він існував із 1564 року, коли там було введено новий календар, що пересунув Новий рік із 25 березня на 1 січня. Однак минули роки, перш ніж нововведення перемогло багатовікову звичку. Чимало людей через незнання чи через консервативні погляди продовжували обмінюватися привітаннями та подарунками в останній день колись новорічних свят - 1 квітня. Інші ж тішилися над ними й називали «квітневими дурнями» або «першоквітневими рибами», бо вони легше за все ловляться на гачок. Досі французькі кондитери виставляють цього дня величезних шоколадних риб, а дітлахи намагаються прикріпити до спин товаришів паперових рибок.

У Англії та британських колоніях Григоріанський календар увели 1572 року, а в Шотландії - 1600. Результат виявився той же,

що й у Франції. Тільки тут свято назвали **All Fools Day**, тобто Днем усіх дурнів. Незабаром колоністи експортували цю традицію до Північної Америки та Австралії.

Найбільш популярними жартами американських школярів залишається кинутий на дорогу прив'язаний гаманець чи аркуш паперу, що чіпляється позаду з написом «Чекаю стусана». Не відстають від своїх дітей і дорослі. Мама може подати на стіл шоколадні тістечка, всередині яких суцільна вата чи торт, заповнений ганчір'ям (смаченький напевне!!!).

День сміху святкується зараз у всьому світі, але ніде не є вихідним. У США його називають «святом серця, а не держави». До речі, професор Стенлі Теп із інституту здоров'я в Оккерсті (Каліфорнія), стверджує: «30 хвилин сміху на день до-

звільють пацієнтови, котрий переніс інфаркт міокарда, уникнути повторного нападу в найнебезпечніший період - перші півроку після нападу, - і потім жити повноцінним життям. Здоровим же людям ця кількість сміху продовжує життя на роки, іноді на десятиріччя».

У німців здавна існує звичай посилати когонебудь, найчастіше дитину, за тим, чого не

можна принести. Цей жарт називається **in den April schicken** - «посилати когонебудь у квітень» (обманювати), а той, кого обманюють, одержав назву **Aprilnar** (переклад той же, що й з англійської).

У чехів і словаків теж існує вираз: **Poslati koho z Aprilem**. Цей же звичай відомий також у Польщі та Литві під назвою **Primaprilis**. Є підстави вважати, що прийшов цей звичай до Європи від римлян разом з самою назвою місяця - «апріль» і що він був частиною якогось тасмничого язичницького звичаю під час святкування.

Перше квітня в Україні. Як припускають науковці, до нас це свято прийшло з Німеччини, імовірно, на початку XVIII ст. Його називали ще **брехливим днем** або **Марією-брехухою** - одним із народних прізвиськ Марії Єгипетської, святої VI ст., день вшанування якої за старим стилем збігається з 1 квітня.

Коли в душі народжується слово...

Весна іде

Весна іде, тепло несе...
Причалася в лісочку
Та чека свого синочка.
А синочок не простий,
Це є квіт отой рясний.
Всім дарує він добро
Ще й птахам несе тепло.

Охен

* * *

Ходить березень-трудівник
То дібровами, то полями.
Воду н'є із бурхливих рік
І вітається з журавлями.

Петришин Андрій, 6-В клас

Котик

Милий котик, гарний котик,
Він пухнастий і м'якенький,
І біленький, і гарненький.
Він, напевне, буде мій.

Пижик Віолета,
5-Г клас

* * *

Українка я маленька
З галицького міста.
Це містечко є гарненьке,
Сяє, як намисто.

Пижик Віолета,
5-Г клас

Бог веде на кращий шлях

Божа, Божа я дитина,
З Богом, з Богом я живу,
Богу, Богу я служу,
І з ним завжди буду.
Бог веде на кращий шлях,
Шлях той не простенький,
Рідний для серденька,
Щирий для душі моєї,
Він уміє слюзи мої.

Шаверіна Анна,
8-В клас

* * *

Без тебе сонце вже не сяє,
Не світять зорі в небесах.
Коли тебе поруч немає,
Навколо все, як в темних снах.
Без погляду твого погано,
Без слів твоїх страждаю я,
Без посмішки твоєї чарівної,
Я гину просто на очах.
Якщо кохаєш, пам'ятай:
Не залишай ні на хвилинку
Свого сердечка другу половинку!
І буду пам'ятаю я:
Любов – це сильне почуття!!!

Невідомий автор

ВІТАЮ ВСІХ, У КОГО В ГОЛОВІ ТУМАН І ЗАКОХАНІСТЬ, З ПРИХОДОМ ДОВГОЖДАННОЇ ВЕСНИ...

Ця історія така
Без закінчення й початку,
І комусь вона сумна,
А для когось все в порядку.

Тут є трохи нас усіх,
Зокрема нема нікого!
Цей папір усе зберіг...
Все про мене і про нього.

Я... її...

Я знаю, що вона любить мене. Я це знаю. Але навіщо? Мені боляче, бо я не можу з цим нічого зробити, я не можу їй нічим допомогти. Я не можу – це вбиває. Для чого я дивився на неї? Сам, мабуть, закохав у себе... Вона подобалась мені, подобалась, як людина. Я їй навіть раз написав, що вона класна людина. Ну я і дурень... вона, мабуть, подумала... О, ні...

Її очі були такими, як і мої, але її були гарними, в них було видно щось прекрасне, а мої просто світилися життям. Я навіть думав, що зможу закохатися в її очі, але не зміг... Зміг, але не повністю. Я любив її, як друга, а вона любила мене по-справжньому, моє серце, з прекрасною огидою серце, яке покохало іншу, серце, в якому не було місця для неї. Я не розумів, як вона може покохати такого, як я, навіщо я їй потрібен. Я ж навіть не знаю кохання... а вона старша, досвідченіша, вона б змогла мене багато чому навчити, але я не захотів... Ні, я просто не зміг. Коли ми стояли поруч і розмовляли, вона здавалася мені такою беззахисною, хоча сама виглядала сильною людиною, здавалось, що вона не стримається і втече від мене... Бо я приніс їй багато болю! А тепер я вже не помічаю цього... Вона, напевно, охолота до мене... В моєму серці живе надія, що вона мене ще любить, але чому? Чому я думав про неї? Чому? Я боявся її втратити, хоча не міг їй нічого дати. Я так боявся цього, і це сталося. Як би я хотів, аби це все мені здалося, приснилось... Мені подобалося жити у її любові. Я посміхався до неї, а вона посміхалась у відповідь. О Боже, яка чарівна усмішка, така невинна... Я все ж дурень, я давав марні надії, а вона вірила і, мабуть, на кожній дискотечі чекала, поки я запрошу її на танець. Я хотів цього, насправді хотів, але тоді б вона подумала щось зайве, а я не міг так... Я обирав

інших, на її очах я зробив дещо страшне. Я не бачив її сліз, але знав про них. Навіщо я це зробив? Навіщо я такий бовдур? Я образив найкраще і найчистіше, що могло б у мене бути. Я покалічив її. Але вона пробачила. Я заздрю їй, бо вона вмів любити, вмів попри те все, що я їй зробив. Вона свята. Вона – мрія. Чому я так боюся побачити її з іншим? Чому так щиро посміхаюся, коли бачу її? Навіщо я з нею такий відкритий? Я виливав їй душу, розказував про свої болі, про своє нещасливе, неправдиве кохання, про своїх дівчат, а вона слухала... Слухала і допомагала мені. Мабуть, вона дуже сильно любила, якщо могла це все вислуховувати. Це була самопожертва. Вона робила все, щоб мені було добре...

Цього ранку я побачив її не такою. Вона більше не дивилася в мою сторону. І мені стало боляче. Що це зі мною?

Я... його...

Він знає, що я люблю його. Знає, бо дивиться на мене із таким зацікавленням. Але мені вже все одно. Трохи все одно. Я люблю його вже не так. Дякую, Боже. Я молилась, щоб Ти

допоміг мені його забути, і ти допоміг. Він знехтував Твоїм даром, але я не виню його за це. Я все простила. Він не винний, що кохав іншу. Я кохаю його очі. Кохала тобто. Вони такі неземні, прекрасні, чисті, добрі... Я кохаю ці очі. Він прекрасний, попри всі свої недоліки. Я люблю його ще й за те, що він дає мені можливість страждати, адже без гіркою не пізнаєш солодкого. Як би я хотіла хоч на хвилину опинитися у тілі дівчини, яку він так безтямно любить. Тоді б я змогла відчутти його доторки до її рук, слухати його пестливі слова, заслуховуватися ними... Змогла б бачити в його очах кохання, змогла б відчутти його подих, торкатися його губ і танути в ньому... Я так хочу цього всього, проте не скажу вголос. Не скажу, бо це не допоможе. Він кохав іншу і над цим потрібно задуматись... в мені немає чогось такого, що є в ній? Так, я не ідеальна, проте близько до цього. Чому він полюбить її? Мабуть, це найгарніша і найпрекрасніша дівчина на землі, бо їй випала честь бути улюбленицею мого улюбленця. Але вона не прийняла його. А він не може забути її. Його історія і моя історія – це немов одне і те... все дуже схоже, але є багато «але», яке може тільки він виправити, але не виправить. Він кохатиме її ще довго, він сам так казав, коли ми розмовляли... Ми розмовляли? Для мене це стільки значить... Я навмисне себе бавлю ілюзіями, я не зобов'язую його до нічого. Він знімається в моєму фільмі життя без своєї власної згоди, але він повідомлений про це. Як закінчиться наступний кадр, вирішувати йому. Я поки що згідна на другий дубль. Але я не чекаюмо вічно. Я забудусь у собі, в книжках, у людях. Я забудусь... Я знаю, як це робити. Я чекатиму довго, але не вічно. На вічність мене не вистачить. Бо я тільки з вигляду сильна.

Навіщо це все в моєму житті? Навіщо я для нього? Я для нього, та він не для мене...

Одного дня я пройшла повз нього і від мене повіяло прохолодою, бо я вперше йшла ось так, без жодного почуття. Але його це не торкнуло, бо він не переймається мною, не живе мною.

І це все закінчилося новим початком...

Just one night

ТЕСТ

Наскільки ви праві?

Як ти себе поводиш під час сварок? Чи здатний піти на компроміси? Дай відповіді на запитання тесту і все зрозумієш.

1. Якщо ти підрахуєш усіх своїх друзів, то вийде:

- А) один друг, як брат, одна подруга, як сестра, і ще 10 добрих друзів;
- Б) усі друзі, просто знайомих нема;
- В) один друг і багато знайомих;
- Г) дуже-дуже багато.

2. Ви всі (разом з компанією) вирішили пограти у якусь гру (покер), та не всі знають її правила.

Ти:

- А) будеш наполягати на тому, щоб грали лише ті, хто знає правила;
- Б) пояснюватимеш правила;
- В) запропонуєш зіграти у щось інше;
- Г) взагалі не буди в ніщо грати.

3. Ти запропонував(-ла) подарувати вчителю без причини подарунок, лише за те, що він вам усім подобається найбільше. Але твою ідею однокласники не підтримали...

- А) шкода, мені так хотілося зробити приємне;
- Б) буду далі їх переконувати, а раптом удасться;
- В) подарую лише від себе;
- Г) ображуся на них.

4. Твої знайомі і друзі часто говорять тобі, що ти:

- А) найдобріша(-ий) і найчесніша(-ий)
- Б) найкрасивіша(-ий);
- В) нічого не говорять;
- Г) що ти най-, най-, най-...

5. У твоєму класі з'явився новенький чи новенька. Ти:

- А) не звернеш на нього(неї) уваги;
- Б) будеш за нею чи за ним слідкувати;
- В) побижиш знайомитися;
- Г) дізнаєшся про неї чи про нього побільше.

Користуючись цією табличкою, підрахуй суму балів.

№	1	2	3	4	5
А	2	1	3	4	1
Б	1	4	1	3	3
В	3	3	4	2	2
Г	4	2	2	1	4

Результати:

20-24 бали

Ти вмєєш враховувати чужі думки і знаходити компроміс.

Ти завжди звертаєш увагу на інших і прислухаєшся до їх думок. Будь обережна(ий) не дозволяй собою маніпулювати.

15-19 балів

Ти будеш наполягати на своєму і доводити всім, що ти права(-ий), навіть якщо точно знаєш, що це не так. Ти не звертаєш увагу на інших і керуєшся лише власними думками і емоціями.

10-14 балів

Ти поки що не можеш самостійно прийняти рішення, тому весь час слухаєш інших. Обережно: не потрап у халепу.

5-9 балів

Ти високо оцінюєш себе і ніколи не забуваєш висловити власну думку. Ти впевнена(-ий), що твоя думка завжди правильна. Обережно: це не завжди так.

Підготувала
Юля Черхавська,
11-Б кл.

Міні-футбольний турнір «Кубок мера - 2009»

НАЙКРАЩА КОМАНДА
ЯКА ЗДОБУЛА ПЕРЕМОГУ І 1-ше МІСЦЕ

21-22 лютого в спортзалі Дрогобицької ДЮСШ відбувся традиційний міні-футбольний турнір серед ветеранів під назвою «Кубок мера - 2009». Його організували міський центр фізичного здоров'я населення «Спорт для всіх» (керівник І. Височанський), відділ фізкультури і спорту міськради (начальник В.Карпин), Федерація футболу міста Дрогобича (Б.Волошин), Федерація міні-футболу Дрогобищини (М. Лук'яненко).

Пріємною несподіванкою турніру став виступ команди «Стар - 2», очолюваної Богданом Мозолем, яка перемогла своїх суперників у всіх матчах, і стала переможцем «Кубка мера - 2009» у старшій віковій групі. Друге місце у команді "Педагог", на третій сходинці "Клуб ветеранів футболу Дрогобищини".

Лідер «старівців» учитель нашої школи Петро Панькевич, забуваючи вирішальні голи, у підсумку став кращим бомбардиром турніру – сім м'ячів. Активними гравцями команди "Стар - 2" є колишній наш учитель Юрій Прокопович Котов та

П.І.ПАНЬКЕВИЧ
тренер з футболу Дмитро Михайлович Курп'як.

Пріз «Найстаршому учаснику турніру» організатори вручили депутатові міськради, учителю фізкультури нашої школи Осипові Ліщинському.

ЖМЕНЬКА СМІШИНОК

- Васильку, чому ж ти з'їв усі три містечка і не поділився з братиком?
- А три на два не ділиться.

- У дитячому садочку питають Маринку:
- Для чого треба мити руки перед їдою?
- Щоб ложку не забруднити.

Петрик подарував бабусі на Восьме Березня червону квітку.

- Дякую, внучку, — розчулилася бабуся. — Точно така квіточка росте у мене в горщику на підвіконні.
- Уже більше не росте, бабусю.

- Андрійку, — питає батько, — а за що це тобі вчителька поставила двійку?
- За бійку на уроці.
- Виходить, ти і б'єшся на двійку?!

Серце випускника

Життя в нас швидкоплинне, наче річка,
Ми ж вперто нагромаджуем знання.
Не раз проводилася нічка
За книжками до самого рання,
Щоби зробити учителям приємно,
До ВНЗ без «взяток» поступить,
Та всі дорослі знають, як пекельно
Серце випускника горить.
Горить і тужить за прожиті роки,
Коли сидів за партою маллям,
Коли не слухався учителя і не робив уроки,
Та діставав усе ж «12» для коханих мам.
Все пролетіло швидко, як орел у небі,
Здійнялося у висі і полетіло в даль.
І ось тепер усі птахи замислились,
Бо треба відлітати в інший край.
Як гірко покидати цю домівку,
Оце гніздо, де вчився і зростає,
Оцю сім'ю, надійну цю кривітку,
Де перші квіти вчителю ти дарував,
Де перші букви ти навчився писати,
А потім і слова виводив чарівні,
І приклади вирішував докладно,
І так роки неслись, як дні.
Ми вилітаємо у вирії світанковий,
Нікому не спинити нас на цім шляху,
Але залишитись одна святиня –
Ми не забудем школу дорогу!

Саган Анна, 11-Б клас

У березні відсвяткувала День народження вчителька німецької мови, надзвичайно щира і привітна людина **Марія Данилівна Касперська**. Вітаючи свого класного керівника, рідний 5-А клас дарує своїй улюбленій вчительці такі поетичні рядки:

Наша Марія Данилівна суперклас!
Поважає усіх нас.
І вродлива, і смішна,
і красуня в нас вона.

Вміє гарно і писати, й малювати,
І німецьку викладати.
Зошити й письмо перевіряє
Та це й літери питає.

І на конкурсах буває.
Завжди в них перемагає?
Правда це чи ні?
Правда!

ПЕРЕМОЖЦІ ІІІ-ГО (ОБЛАСНОГО) ЕТАПУ ПРЕДМЕТНИХ ОЛІМПІАД

Прізвище та ім'я учня	Місце	Клас	Вчитель
Біологія			
Котик Богдан	ІІІ	9-Б	<i>Кравців Галина Олександрівна</i>
Основи економіки			
Мак Ігор	ІІІ	9-А	<i>Буга Наталія Любомирівна</i>
Новікова Тетяна	ІІІ	10-Б	<i>Буга Наталія Любомирівна</i>
Німецька мова			
Мороз Уляна	ІІ	11-Б	<i>Гаврилюк Ірина Іванівна</i>
Колесник Назар	ІІІ	11-Б	<i>Джура Галина Іванівна</i>
Михаць Уляна	ІІІ	10-Б	<i>Михайлишин Юлія Степанівна</i>
Владика Ігор	ІІІ	9-Б	<i>Михайлишин Юлія Степанівна</i>

Вивчення іноземних мов породжує пошук (замітки із ІІІ етапу олімпіади з німецької мови)

ІІІ етап Всеукраїнської олімпіади з німецької мови проходив у місті Львові. Наша команда складалася з шести найкращих знавців німецької мови. Це випускники Уляна Мороз та Назар Колесник, десятикласниці Уляна Михаць та Марта Кізіма і учні дев'ятих класів Ігор Владика та Марта Стецко. Багато часу та зусиль було витрачено вчителями, щоб підготувати школярів до цього випробування. Прагнення навчити дітей володіти іноземною мовою породжує пошук. У підготовці до олімпіади ми, вчителі та учні, намагалися досягти певної мети, конкретного результату. Це і показали результати олімпіади. Разом з вчителями школярі раділи, дивувалися, засмучувалися, робили висновки, підбивали підсумки своєї роботи.

Учні мали можливість проявити себе, розкрити свої здібності, перевірити власні можливості, побачити своїх конкурентів, не тільки як однолітків, а як особистостей – ось лише невелика частина того, що дає нам право говорити про необхідність і важливість проведення олімпіади.

На відміну від минулих років, олімпіаду провели за один день у два тури – читання і письмо.

Читання передбачало насамперед перевірку розуміння прочитаного, а також рівня сформованості граматики і лексичних навичок. При цьому до завдань додавали варіанти відповідей, один з яких був правильним.

Щодо письма, то учні писали особистий лист своєму другові. На жаль, цього року не проводилось усне мовлення, під час якого школярі змогли б виявити своє вміння зрозуміло і коректно вести розмову і дискутувати.

В активі нашої команди на цей раз чотири призових місця. Найщиріші вітання і учням, і, безперечно, їхнім наставникам-педагогам.

Підсумовуючи свою розповідь, хочу наголошувати, що викладання німецької мови у спеціалізованій школі вимагає від нас орієнтації на європейські стандарти у вивченні іноземних мов, пошуку нових шляхів і можливостей у педагогічній роботі.

Оксана Дяків, учитель німецької мови

На міському конкурсі читців на краще виконання поезії Тараса Шевченка, що відбувся у Дрогобицькому палаці школяра, перше місце здобула учениця 10-В кл. **РОКСОЛЯНА ЛЯЛЮК** (учитель – **М.І.Ярошович**). Наші найсердечніші вітання! Ляно, нових тобі перемог!

“Ми!” –
видання
Дрогобицької
спеціалізованої школи
І-ІІІ ступенів № 2

Адреса редакції:
м. Дрогобич,
вул. Козловського, 17,
ЗОШ № 2,
методичний кабінет
(тел. 2-42-20)

Електронні адреси школи:
school2@mail.lviv.ua
drohobych.school2@gmail.com
Телефони:
2-03-86 (директор)
2-14-34 (секретар)

Головний редактор –
Ігор Качмарик
Комп'ютерна верстка –
Мар'ян Пашко

Наклад –
500 прим.

Видавець Сурма С.,
тел.: 41-07-47

ЄСУВА

Друк –
ПП «Швидкодрук»